

4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia proceduralnego, w zakresie, w jakim w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 września 2017 r., Tilly-Sabco/Komisja, (C-183/16 P, EU:C:2017:704), Komisja powinna była przyjąć akt zastępujący rozporządzenie, którego nieważność stwierdzono, a nie zwracać się do Rady o przyjęcie aktu „w jego miejsce”.
5. Zarzut piąty dotyczący niedostatecznego lub błędnego uzasadnienia, zarówno w formie, gdyż zaskarżone rozporządzenie nie wyjaśnia, dlaczego konieczne było zwrócenie się do Rady o przyjęcie tego tekstu, ani dlaczego i w jaki sposób art. 43 ust. 3 TFUE był jedyną podstawą prawną do jego przyjęcia, jak i co do istoty w zakresie ustalenia stawki refundacji, ponieważ Rada, podobnie jak poprzednio Komisja, powstrzymała się od jakiegokolwiek analizy ekonomicznej.
6. Zarzut szósty dotyczący niespójności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim bez rozpatrywania i analizowania Rada przyjęła to rozporządzenie na podstawie błędnej i nieważnej podstawy prawnej, a zatem bez uwzględnienia wyroku Trybunału Sprawiedliwości, o którym mowa powyżej.

Zdaniem skarżącej stwierdzenie nieważności nowego rozporządzenia (UE) nr 2018/1277 daje prawo do żądania od Rady tytułem żądania głównego rekompensaty za szkodę, jaką poniosła w związku z jej przyjęciem. Tytułem żądania ewentualnego skarżąca wnosi skargę o odszkodowanie przeciwko Komisji, która zainicjowała przyjęcie nowego rozporządzenia, którego nieważność należy stwierdzić. Wreszcie, w dalszej kolejności, zwraca się do Sądu o zadeklarowanie wspólnej odpowiedzialności podzielonej między Radę i Komisję, ponieważ oba podmioty popełniły różne błędy.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2018 r. – Adraces / Komisja

(Sprawa T-714/18)

(2019/C 54/38)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Associação para o Desenvolvimento da Raia Centro Sul – Adraces (Vila Velha de Ródão, Portugalia) (przedstawiciele: G. Anastácio, D. Pirra Xarepe, J. Whyte i M. Barros Silva, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji ARES (2018) 4940694 z dnia 26 września 2018 r., która kończy umowę ramową o partnerstwie nr COM/LIS/ED/2018-2020_1, i nakazanie przywrócenia Komisji przywrócenie wcześniejszej pozycji skarżącej.
- Obciążenie Komisji wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady pewności prawa w zakresie, w jakim Komisja jednostronnie odwołała zamówienie publiczne bez podania żadnej podstawy lub uzasadnienia tego odwołania.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej wiary, ponieważ poprzez wprowadzenie do wspomnianej umowy ramowej klauzuli ogólnej odwołania, zgodnie z którą może ona zakończyć arbitralnie tę umowę, bez żadnej podstawy lub uzasadnienia, Komisja dopuściła się nadużycia władzy i naruszyła równowagę interesów leżącą u podstaw jakiegokolwiek umowy, tak publicznej jak i prywatnej.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady przestrzegania słusznych praw i interesów jednostek, wiążącej organy administracyjne w dziedzinie zamówień publicznych, ponieważ Komisja odwołała jednostronnie w sposób czysto arbitralny i bez uzasadnienia wspomnianą umowę, co jest zakazane przez zasadę pacta sunt servanda.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku dobrego administrowania, ponieważ Komisja odwołała wspomnianą umowę na podstawie samego artykułu w gazecie, bez dokonania wystarczająco głębokiej oceny konkretnego przypadku, co stanowi przypadek oczywistego złego administrowania.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim Komisja odwołała bez żadnej podstawy i uzasadnienia wspomnianą umowę, co stanowiło reakcję na skazanie pracownika skarżącej za przestępstwa fałszowania i oszustwa, które nie miały nic wspólnego z działalnością skarżącej ani z atrybutami i kompetencją Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2018 r. – B.D. / EUIPO – Philicon 97 (PHILIBON)

(Sprawa T-717/18)

(2019/C 54/39)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: B.D. – Boyer Developpement (Moissac, Francja) (przedstawiciel: adwokat E. Junca)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Philicon 97 AD (Płowdiw, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy Słowny unijny znak towarowy PHILIBON – unijny znak towarowy nr 9 690 041

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 października 2018 r. w sprawie R 375/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 21 grudnia 2017 r.;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza zastosowała przepisy rozporządzenia (UE) 2017/1001, które nie obowiązywało w chwili złożenia do EUIPO wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego. Izba Odwoławcza nie dochowała kryteriów ustanowionych w art. 8 ust. 5 w związku z art. 53 rozporządzenia nr 207/2009;
  - Naruszenie art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.
-